

Overenskomsten omfatter også formueskatter. De canadiske myndigheder er bekendt med afskaffelsen af formueskatten i Danmark, men har alligevel ønsket også at lade overenskomsten omfatte formueskatter. Konsekvensen er, at bestemmelserne om formueskat umiddelbart vil være indholdsløse, men skulle Danmark på et senere tidspunkt genindføre formueskatten, vil den uden videre være omfattet af overenskomsten.

Artikel 3. Almindelige definitioner.

Artiklen definerer i stk. 1 en række generelle begreber, der anvendes i overenskomsten, og som overalt i overenskomsten har den anførte betydning. Færøerne og Grønland er specifikt udelukket fra definitionen af Danmark, da skatteområdet er et hjemmestyreanliggende for disse dele af riget.

Udtrykket *person* omfatter fysiske personer, selskaber og dødsboer samt enhver anden sammenslutning af personer - for Canadas vedkommende endvidere en fond (trust) - mens udtrykket *selskab* omfatter enhver sammenslutning af personer, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person. Artiklen definerer endvidere udtrykkene *foretagende i en kontraherende stat*, *kompetent myndighed*, *skat*, *statsborger* og *international trafik*.

Endvidere fastsættes i stk. 2, at med mindre andet følger af sammenhængen, skal alle udtryk, som ikke er defineret i overenskomsten, have den betydning, som de har i skattelovgivningen i den stat, der skal anvende overenskomsten.

Artikel 4. Skattemæssigt hjemsted.

Artiklen fastsætter, hvornår en person i skattemæssig henseende anses for at være *hjemmehørende* i en af de kontraherende stater. Udtrykket *en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat* betyder efter stk. 1 en person, der er (fuldt) skattepligtig til den pågældende stat på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde eller ethvert andet lignede kriterium. Definitionen er i forhold til definitionen i OECD-modellen udvidet til også at omfatte de kontraherende stater selv, herunder politiske underafdelinger og lokale myndigheder. (Den danske stat m.v. har hjemsted i Danmark, den canadiske tilsvarende i Canada.) Det er fra canadisk side tilkendegivet, at den canadiske stat ikke vil drive erhvervmæssig virksomhed i Danmark uden at stifte et selskab m.v. til formålet. Danmark har nemlig ikke i sin interne lovgivning hjemmel til at beskatte en fremmed stat som sådan.

Imidlertid kan en person være fuldt skattepligtig i begge stater efter disses interne lovgivning (»dobbelt domicil«), og stk. 2 og stk. 3 opstiller en række

kriterier for løsning af dette problem. Det er nødvendigt at fastslå, i hvilken stat den pågældende person i *overenskomstens forstand* i en sådan situation er hjemmehørende, den såkaldte bopælsstat, idet dette vil være afgørende for beskatningsrettens fordeling mellem de to stater (bopælsstaten og kildestaten). *Man kan i overenskomstens forstand aldrig være hjemmehørende i mere end én stat.*

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til kriterierne i stk. 2, litra a) - d). Kriterierne anvendes i den rækkefølge, de står anført i overenskomsten.

For selskaber anvendes bestemmelsen i stk. 3. Et selskab, som er fuldt skattepligtigt i begge stater, skal efter OECD-modellen anses for at være hjemmehørende i den stat, hvor den virkelige ledelse har sit sæde. Efter den dansk-canadiske dobbeltbeskatningsoverenskomst skal selskabet imidlertid være hjemmehørende i den stat, hvor det er registreret, og først hvis det ikke er registreret i nogen af de to stater, anvendes ledelsens sæde som kriterium. Denne løsning er valgt af hensyn til canadisk retspraksis, hvorefter der skal meget lidt til for at flytte ledelsens sæde i et selskab.

Endvidere er i stk. 4 indføjet en bestemmelse om, at de kompetente myndigheder i de kontraherende stater ved gensidig aftale skal løse spørgsmål om dobbelt domicil for juridiske personer. Så længe sådan gensidig aftale ikke foreligger, kan vedkommende juridiske person ikke påberåbe sig skattnedsættelse eller skattefritagelse efter overenskomsten. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD-modellen.

Artikel 5. Fast driftssted.

Artikel 5 fastsætter, hvornår erhvervsvirksomhed, som et foretagende i den ene stat udøver i den anden stat, er af en sådan beskaffenhed, at den skal anses for at udgøre et *fast driftssted*. Er der tale om fast driftssted, vil kildestaten kunne beskatte den fortjeneste, som det faste driftssted opnår. Ellers er hovedreglen, at fortjeneste indvundet af et foretagende ved erhvervsvirksomhed i den anden stat kun kan beskattes i bopælsstaten, jfr. artikel 7.

Udtrykket »fast driftssted« omfatter efter stk. 2 især et sted hvorfra foretagendet ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, en mine, en olie- eller gaskilde eller et andet sted, hvor naturforekomster udvindes. Bygge-, anlægs- eller monteringsarbejder udgør dog først et fast driftssted, hvis arbejdet strækker sig over mere end 12 måneder, jfr. stk. 3.

Artikel 5, stk. 4, fastslår, at opretholdelse af forskellige hjælpefunktioner ikke i sig selv udgør et fast driftssted, mens stk. 5 og stk. 6 behandler spørgsmå-